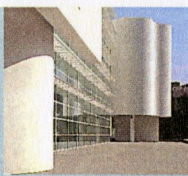

el Macba a ...

El Museu d'Art Contemporani de Barcelona vol esdevenir una plataforma d'irradiació per a la creació artística contemporània. El MACBA té com a missió fonamental construir una col·lecció, amb la voluntat de conservar-la, estudiar-la i donar-la a conèixer al públic.

La Diputació de Barcelona, a través de la seva Oficina de Difusió Artística (ODA), dóna suport a les polítiques culturals municipals de promoció de l'art contemporani que progressivament els ajuntaments van implementant amb l'objectiu de sensibilitzar els ciutadans i resituar la valoració social de l'art contemporani.

És per aquests motius que el MACBA ha acollit amb molt d'interès la proposta de la Diputació de Barcelona d'itinerar algunes obres de la col·lecció del MACBA en diversos espais d'art d'una sèrie de municipis de l'àrea de Barcelona com a part de la programació que duen a terme els seus ajuntaments.

Aquest és un projecte, iniciat tot just al cap de dos anys de la inauguració del Museu i amb una voluntat clara de continuïtat, que ha estat possible, doncs, gràcies a la coincidència d'intencions. Però també perquè s'hi ha produït una coincidència de propòsits: és a dir, convertir aquestes petites exposicions en instruments educatius, en eines per aprofundir en el coneixement d'una sèrie d'obres emblemàtiques de la col·lecció del MACBA, i, més en general, en eines per al cultiu del gust i la sensibilitat contemporànies entre el públic més ampli possible.

Des de fa ja uns quants anys, molts dels debats teòrics i fins i tot algunes de les mateixes propostes artístiques s'han interrogat sobre el paper dels museus com a institució, i sobre els seus límits físics i conceptuals. Amb el programa «El MACBA a...», que iniciem conjuntament el MACBA i l'Oficina de Difusió Artística de la Diputació de Barcelona, tenim la intenció de contribuir a diluir els límits de l'edifici i de fer nostra la voluntat d'ajudar a consolidar un entramat sòlid i arrelat al territori que faciliti el coneixement i el gaudi de l'art del nostre temps.

Miquel Molins i Nubiola
Director del MACBA

Joan Francesc Marco i Conchillo
Diputat president de l'Àrea de Cultura

Horaris de l'exposició
de dimarts a dissabtes, de 16 a 21 h
dimegnes i festius, d'11 a 14 h
dilluns, tancat.
Visites comentades per a escolars i
grups. Cal trucar al telèfon de
l'Ajuntament (379 00 50, ext. 341)

Sala d'Art Josep Bages
Torre Muntadas
Jaume Casanovas, 80
El Prat de Llobregat

Ajuntament del
Prat de Llobregat

Diputació
de Barcelona
Àrea de Cultura
Oficina de Difusió
Artística

MACBA
MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE BARCELONA

el Macba a ...

El Prat de Llobregat

Sala d'Art Josep Bages. Torre Muntadas

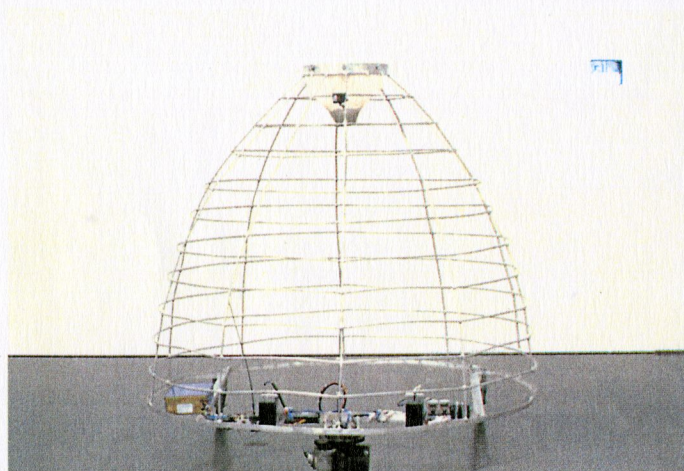
Obres de Ramon Guillén-Balmes,
Robert Llimós, Juan Muñoz,
Joan Rom i Jana Sterbak

Del 26 de setembre
al 19 d'octubre de 1997

GUILLÉN-BALMES, Ramon
Arqueologia d'artista (objets trouvés)

STERBAK, Jana
Remote Control II

El Macba al Prat de Llobregat

La proposta del MACBA per a la Sala d'Art Josep Bages del Prat inclou obres caracteritzades per la presència, més o menys velada, més o menys latent, de l'ésser humà. Són obres impregnades d'elements introspectius i autoreferencials que posen de manifest que els límits entre art i vida són molt propers, i que en molts moments es desdibuixen. La sensibilitat envers el món íntim i personal de l'artista revela un nou interès pel subjecte, pel seu sentiment i pel seu pensament. Els factors espirituals i físics que configuren la identitat de l'artista, que la materialitzen, es converteixen en els materials expressius més propers de què aquest disposa i, per tant, esdevenen els protagonistes de la seva obra.

Ramon Guillén-Balmes presenta l'obra *Arqueologia d'artista* (1991-1992), conjunt d'objectes que estan a mig camí entre l'element orgànic, la pròtesi i l'eina. En tots aquests objectes hi ha una referència ambigua al cos, encara que sigui amb una lleugera insinuació de trobar-nos en presència d'òrgans o visceres vitals. Com diu Hubert Charbit a propòsit de l'obra de Guillén-Balmes: «La pròtesi juga amb dues baralles: continua arrapant-se al cos i s'hi ajusta tant i tan bé que, per mecànica que sigui, transmet a l'estri la càrrega ambigua dels òrgans i l'escalfor de les vísceres».

L'obra que es presenta de Joan Rom, de l'any 1994, es pot abordar des d'una posició propera. La peça, construïda amb pell i fusta, evoca formes antropomòrfiques. Tot i que sovint costa de reconèixer-hi el que tenen d'humà, s'hi endevina la perllongació d'una última idea de cos: pròtesis, ortopèdies, vestigis, empremtes, etc. L'absència esdevé la gran protagonista; hi ha una existència que és present sense estar representada. Són obres de formes indefinides, amb una figura d'una fragilitat aparent com una carcassa tova, flonja, que es valen d'una ànima que funciona com a estructura interna de la forma externa per sustentarse.

La *Funda* (1972), de Robert Llimós, amb la sèrie de fotografies que l'acompanya, ens remet a accions en què el cos i la seva experiència són protagonistes. Llimós, un dels participants en la Documenta V (Kassel, 1972), al mateix temps que seguia l'ininterromput procés de rebuig i retorn a la pintura, va fer accions i objectes que permeten incloure'l en el grup conceptual català dins el qual va tenir un paper destacat. Va construir elements tridimensionals, com una escala, una cadira, amb materials corrents com la lona. Aquest període coincideix amb la construcció de diferents versions de ziga-zaga en què, repetia, en volum, el gest de la pinzellada... Segons afirma Antoni Marí: «És un camí sense sortida, una tràgica ironia que evidència la fal·làcia de l'art i els seus límits i la dificultat de depassar-los».

Tots els elements que apareixen en l'obra de Juan Muñoz mostren una gran càrrega de sentit, amb un sentiment d'absència. En el cas dels balcons, sempre estan buits, com les baranes que no porten enlloc, els passadissos buits o les cambres sense habitar. Però aquesta buidor porta implícita la presència de la figura. Com diu el mateix artista: «Al principio, las obras, como los balcones vacíos, estaban relacionados con la ausencia de la figura humana. [...] quería hacer una obra que estuviera entre dos posiciones: entre no hacer nada y observar y pasar y que te observen [...] al construir los balcones sentí que estaba mirando aquello que me miraba a mí [...]».

Remote Control II (Control remot II) (1989), de Jana Sterbak, introdueix junt al cos un nou element: la màquina i la seva relació amb la persona. Si el cos és un dels punts de referència de l'obra d'aquesta artista, la tecnologia aporta noves possibilitats de creació alhora que comporta un perill de pèrdua de control. En la performance *Remote Control II* el comandament a distància es converteix en l'element central de l'obra, ja que, segons qui l'acció, és instrument de domini o de submissió.

Obres

GUILLÉN-BALMES, Ramon
Arqueologia d'artista (objets trouvés), 1991-1992
Feltre, fusta i altres materials
Dimensions variables
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani

LLIMÓS, Robert
Funda, 1972
Lona. 168 x 55 x 24 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani

MUÑOZ, Juan
Popular Songs III, 1987
Tècnica mixta
Dues peces: 190 x 120 cm / 116 x 41 x 44 cm
Col·lecció MACBA
Donació Lady Latymer

London Balcony, 1987
Acer. 65 x 100 x 41 cm
Col·lecció MACBA
Donació Lady Latymer

ROM, Joan
Sense títol, 1994
Pell i fusta. 151 x 47 x 32 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani

Pasta emocional, 1987
Cautxú, fibra de vidre, pell de bou i branca de palma
240 x 665 x 12,5 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani

STERBAK, Jana
Remote Control II, 1989
Alumini, rodes motoritzades, control remot, bateries, tela de cotó, vídeo-làser i carregador de bateries
154,8 x 157 x 158,4 cm
Col·lecció MACBA
Procedència Fundació Museu d'Art Contemporani